

PODANIKOVE VARIJACIJE

MOJ GRAD

*Zlim vjetrom i pepelom
gradim grad
ulice mu ispunjam dubokim
školjkama jeze te tako
zasutih prozora i vrata biva moj grad
i u grlu mu zastao krik*

*zastave tamne vije moj grad
i tih je jer u sebi je on
u grbove prokletstva uklesan*

*ja nestajem s njim
malo-pomalo dan po dan*

*dan po dan
tonemo ja i moj grad*

O MORU GOVORIM KAO O SEBI

*O moru govorim kao o sebi
o igrama o srdžbama*

Šćućuren pod nebom tražih

*I tek se zabijeli dan
nestadoše stubišta uokolo svijetla
izgubiše se u visinama*

Tu ležim žedan ukraj jezička vode crne

Gledam kap nepomičan

*I o moru govorim tako
kao o sebi*

ODA SPLITU

*Uvijek sam se bojao tvoje raskoši
(kao da si žena meni nedostižna)
ti ispružen na žalu ja onaj koji se gubi između
tvojih zglobova između pazuha
sam samciti
prema sebi okrenut*

*uvijek sam se bojao tvoje raskoši
i htio sam da ti zadam bol
al moji udarci po tvom čelu bijahu
ko udarci po vodi što ne bilježi trag*

*uvijek sam se bojao tvoje raskoši
i ujedać bih od čežnje za tobom*

*uvijek sam se bojao tvoje raskoši
u snu mi je ruka vazda na tvom ramenu*

BOLESNIK

1

*Kako me sada svaka snivana kap vode
sjeća na tebe
more daleko
Pružam ruku preko ruba postelje
kao po žalu
a u čaši punoj odraza oblakā
suh jezik vidi samo sunca žareća
Kako je tvrd kamen i smilje sažgano
daleke ceste na kojima ležim izlomljen
ali jao sa toliko još svjetla u sebi
da svu tu tamu ne umijem priznati
tamu koja mi se
crna ptica
nad oči nadvila*

2

*Doziva me radosno izgovorena riječ
i ja sam poput ruba žala s tobom
i razgovaram
Događa se da ono što me kao dubina
kao sliv voda bojom i mirisom opajalo
sada diše (teško) kao ja
i od mene svoje dlanove sve više odmiče
More, iz daljine na me gledaš poput tuđina
a oba smo pod nebom prosjaci*

POBJEDNIKU

*Moja je krhkost ravna tvojoj gordosti
moje su oči klonule ali ni ti krila ne nazireš
Oblakā mete jedine ne slijediš
Negdje u daliini iza mora za planinama
počiva tvoj dvojniki umoren
Jer ruke tvoje žude za nemoći
ne žale što su odvojene od tebe
I dok razdvojen sav ležiš mi na krstima
ja izdišući bivam tvoja smrt*

HOĆE LI ME PRIMITI

*Hoće li me primiti
hoće li taj dlan
što ga od djetinjstva budan izgledam
približavam mu se i nikada
da mu se posve približim*

*ili će netko u nekoj hladnoj
hladnoj sobi sjevernoj
sa zauvijek sleđenih nogu
da mi sulači čarape
uz psuvke naravno*

*daleko si dlane daleko
topla dojko tlapnja
i za me ti nestaješ*

PENELOPINI PROSCI

A. B. Šimiću

*Oni su umorni u dugim redovima
 stoje ukipljeni do posvemašnje ih tame takve
 naše oči (o ta voda sestra ove vode) vide
 Kada ne bi bilo nepomičnosti naših koraka
 stubama bismo oblakā do vedrina stigli
 jer vedrinā iznad ovih prostora ima
 mora ih biti
 Il je i tamo asfalt a vedrine su samo novinske
 slatke riječi?*

ODRON

*Odjednom prekonoć nestane plamena
 dio ti po dio života oduzmu
 svi prijatelji i znanci
 koji su s cvijećem ili bez cvijeća nekamo otišli
 i sve se više uvlače u tvoj kratki dan
 nevidljivi razgovaraju s tobom na suncu
 a u pomrčini i u kišama stavljaju ti ruku na rame
 koliko ruku!
 ti i ležiš među njima al nikako da se na to privikneš
 teškim usponom teško se penješ uza hladne stepenice
 o zelenu voću raskritu tlapiš uz morsku obalu
 koja sve dalja biva i u dalji ruši se*

STAO SI LICEM REBRIMA

*Stao si licem rebrima uz visoki zid
 u daljini beskraja prelijeva se zjenica
 u kojoj se odrazuju novi ognjevi*

O more mojih davnih pozdrava

*Nigdje nikoga
 ni desna ti ne traži ljevicu*

Ništa

Ni močvarā ni štakorā u mislima

Samo vrelina sunca u utrobi

NA RUCI TI SUNCE

*Na ruci ti sunce
Takvu te u tami gledah
u zelenoj ovoj vodi od kiša
na drugoj obali*

*Zasjenila si zastorom lišća
sunce*

*Išao sam crninom asfalta
iz noći u noć*

*Na svakim si vratima bila druga
nepoznata*

*Gotovo slijep nazirem trak svjetla
u daljini
nedostižan*

PODNE

*U po dana sa svijetom prema suncu
i kada prolisaju zrake
slutnja kosā maslinā
to veliko se oko mora izljevati
kao glas zvonā
i svaka se sjena sakrije*

DUŠMANIN JE BIO VAZDA U TEBI

*Dušmanin je bio vazda u tebi
priječio ti da uočiš prave dušmane
Ruka se dizala ruka padala
kao da si na licu osjećao stid od pravedna udarca*

*Onda je plač zamjenjivao smijeh
stvari su postajale vlažne
dirao si vlagu i strah
i stinuvši si utonuo*

NAPOKON PRILAZIMO MORU POMIRLJIVO

*Napokon prilazimo moru pomirljivo
kao nečem nepoznatom
dodirujemo svoju ruku svoje lice
oči nam mraku okrenute*

*Sve će nam ostati nerazumljivo
vjetar što smo ga pratili u daljini
sva naša ljubav i mržnja
kamenje ukraj puta o koje će se i drugi
spoticati i daleke
vedrine kao jeka u brdima
nad kojima starinske zvijezde krupnjaju*

Drago Ivanišević